

I EL SEU ESGUARD

Encara recordo la primera vegada que vam creuar les nostres mirades.

El seu esguard sobre el meu esguard, el món es va aturar per uns instants. No se sentia res al voltant, no hi havia peces de roba que destorbessin. Només existíem ella i jo.

El seu esguard brillava entre la foscor. El seu color d'ulls verd m'envoltava i m'analitzava.

El cor em batejava molt ràpidament, volia apropar-me a parlar amb ella, però el meu cos no obeïa les meves ordres. La seva bellesa em va eclipsar i va portar la primavera amb ella ***posant una flor dins el meu cor***.

Volia besar-la, volia sentir la seva mà entre la meva, però en comptes d'això, em vaig sobresaltar en sentir que algú deia el meu nom. Era el meu amic. Estàvem tots junts al bar i ell m'estava presentant a la seva amiga, la que m'havia deixat **presoner de la seva mirada**. Es deia Laia.

Mentre ens saludàvem vaig intentar calmar-me perquè ningú notés el que aquella noia havia causat en mi.

Va seure just enfront meu. Estava tan distret observant els detalls de la seva cara que segurament ningú havia observat abans que no em vaig adonar que m'estaven parlant. La noia va notar que em posava nerviós i va intentar ocultar un somriure divertit.

Cada cop que intentava mantenir una conversa amb ella, el coll em cremava i no deixava que les paraules sortissin de la meva boca.

Ella jugava amb els seus cabells amb gestos seductors, com si sabés que jo estava seguint cadascun dels seus moviments.

Volia agafar la seva mà i marxar amb ella lluny d'aquell bar, lluny de totes les persones que ens envoltaven.

Això no era possible, ja que el meu amic encara ens estava explicant l'anècdota que havia narrat durant una llarga estona i semblava que ell tenia tota l'atenció d'ella. Això va despertar un sentiment d'enveja en mi, i vaig tenir la necessitat de parlar jo per aconseguir la seva atenció.

No era conscient de les paraules que sortien de la meva boca, no sabia qui m'estava escoltant, però ella m'estava mirant. Havia aconseguit la seva atenció.

Vaig intentar ser el més feixuc possible perquè ella tingués la necessitat d'apropar-se a mi i fer-me callar amb un petó.

No vaig sentir els seus llavis sobre els meus en cap moment, quan ens vam acomiadar, es va apropar a mi somrient, em va fer un petó a la galta, i em va dir **baix** **baixet a l'orella** “*sota els teus ulls, és un bes el que em plau*, fins aviat”. En aquell moment vaig ser conscient que **jo era presoner del seu amor i la volia presonera.**

Li N